

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Szymczewska

Protokolant: sekr. sąd. Włodzimierz Żmuda

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2019 r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K. (1)

przeciwko małol. A. K. (2) i małol. J. K. reprezentowanym przez matkę E. K.

o obniżenie alimentów

oraz z powództwa małol. A. K. (2) i małol. J. K. reprezentowanych przez matkę E. K.

przeciwko A. K. (1)

o podwyższenie alimentów

1. Oddała w całości powództwa małoletnich powódek A. K. (2) i J. K.;
2. Zasądza od małoletnich powódek wzajemnych A. K. (2) i J. K. reprezentowanych przez matkę E. K. kwoty po 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. Oddała w całości powództwo A. K. (1);
4. Zasądza od A. K. (1) na rzecz małoletnich pozwanych A. K. (2) i J. K. reprezentowanych przez matkę E. K. kwoty po 900 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. Kosztami sądowymi obciąża pozwanego w zakresie dotąd poniesionym.

SSR Katarzyna Szymczewska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 22.11.2018 r. A. K. (1), reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o obniżenie renty alimentacyjnej zasądzonej od niego na rzecz małoletnich pozwanych A. i J. rodz. K. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile wydanym w dniu 13.09.2016r. w sprawie sygn. akt XIV C 945/116 w kwotach po 400 zł miesięcznie na rzecz każdej z małoletnich, do kwot po 200 zł miesięcznie, łącznie 400 zł miesięcznie, płatnej na dotychczasowych warunkach i terminach oraz o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Jednocześnie powód złożył wniosek o zabezpieczenie roszczenia na czas trwania procesu poprzez obniżenie alimentów do kwot po 200 zł miesięcznie na rzecz każdej z małoletnich pozwanych, łącznie 400 zł miesięcznie.

W uzasadnieniu wskazano, że wysokość dotychczasowej renty alimentacyjnej łożonej przez powoda na rzecz jego małoletnich córek wynika z wyroku rozwodowego Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile, z dnia 13.09.2016r. w sprawie XIV C 945/16. Jednakże ze względu na treść ugody zawartej pomiędzy

rodzicami małoletnich pozwanych w dniu 23.05.2018r., której przedmiotem była zmiana dotychczasowego sposobu regulacji kontaktów A. K. (1) z małoletnimi A. i J. rodz. K. poprzez ich rozszerzenie, powód ponosi obecnie znacznie wyższe koszty utrzymania córek gdy przebywają one u niego. Nadto zaś ojciec małoletnich na bieżąco zakupuje dla małoletnich ubrania, przybory, zabawki i inne rzeczy osobiste, których dzieci używają gdy przebywają u niego. Skoro zaś małoletnie przebywają u ojca niemalże przez połowę miesiąca i w tym czasie to on zaspokaja ich potrzeby, dalsze łożenia alimentów w dotychczasowej wysokości jest w ocenie powoda niezasadne i niekonieczne.

W odpowiedzi przedstawiciela ustawowa małoletnich pozwanych/powódek wzajemnych (dalej pozwanych) E. K., reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła w imieniu dzieci o oddalenie powództwa w całości oraz podwyższenie renty alimentacyjnej należnej od powoda/pozwanego wzajemnego (dalej powoda) A. K. (1) na rzecz małoletnich A. i J. rodz. K. w kwocie po 400 zł miesięcznie dla każdej z nich, zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile z dnia 13.09.2016r. w sprawie sygn. akt XIV C 945/16, do kwot po 750 zł miesięcznie, łącznie 1.500 zł miesięcznie, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że od czasu poprzedniego orzekania o wysokości renty alimentacyjnej upłynęło już 2,5 roku i w tym czasie nie tylko wzrosły ceny towarów i usług, ale też małoletnie pozwane rozpoczęły naukę szkolną oraz zajęcia dodatkowe, a wszystko to wpłynęło na wzrost kosztów ich utrzymania. Obecnie na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb obu dziewczynek niezbędna jest każdego miesiąca kwota 3.677,67 zł, w tym: udział w kosztach utrzymania wynajmowanego mieszkania – 953 zł, wyżywienie – 800 zł, utrzymanie auta – 88,67 zł, paliwo – 200 zł, ubrania – 200 zł, leki i wizyty lekarskie w tym dentysta – 100 zł, kosmetyki i art. chemiczne – 200 zł, rozrywka i prezenty urodzinowe dla koleżanek – 150 zł, wakacje – 300 zł, prezenty – 50 zł, zajęcia taneczne – 120 zł, remont i umeblowanie pokoju – 50 zł, półkolonie i wycieczki szkolne – 100 zł, art. papiernicze, książki i wyprawka szkolna – 100 zł, rada rodziców i ubezpieczenie szkolne – 40 zł, ubezpieczenie mieszkania – 60 zł, kredyt konsumpcyjny – 86 zł, karta kredytowa – 100 zł. Matka małoletnich wskazała, że utrzymuje się z własnej działalności gospodarczej, która jednak w 2017r. przyniosła stratę w wysokości 19.000 zł, a nadto sama choruje i jest w trakcie leczenia, dlatego nie jest w stanie samodzielnie zaspokoić potrzeb dzieci. Natomiast co do sytuacji powoda, przedstawicielka ustawowa podała, że choć obecnie zatrudniony jest on w Hospicjum w W. na stanowisku kierowcy, to posiada wykształcenie wyższe ekonomiczne i w przeszłości zatrudniony był w firmie (...), na stanowisku kierowniczym i osiągał z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie ok. 3.000 zł netto miesięcznie. Nadto w minionych latach powód prowadził własną działalność gospodarczą, w ramach której zajmował się przeglądami pieców gazowych, a w latach 2014-2018 pełnił funkcję radnego i uzyskiwał z tego tytułu diety w kwocie co najmniej 1.500 zł. Dlatego też matka małoletnich oceniła jego możliwości zarobkowe na kwotę co najmniej 4.000 zł netto miesięcznie. Wreszcie E. K. podniosła, że powód zamieszkuje we własnym domu i nie musi ponosić kosztów najmu, posiada samochód o wartości ok. 25.000 zł i przyczepę kempingową o wartości ok. 15.000 zł, a nadto stać go na to by poza łożeniem alimentów na rzecz małoletnich córek fundować im wyjazdy wakacyjne, kupować im prezenty oraz opłacać ich leczenie, w tym sponsorować zakup aparatu ortodontycznego. W opinii matki małoletnich jest on zatem w stanie łożyć na dzieci alimenty w podwyższonej wysokości, przy czym mając na uwadze różnicę w możliwościach zarobkowych obydwójga rodziców oraz fakt, że to E. K. w większym stopniu obciążona jest obowiązkiem dokładania osobistych starań o wychowanie córek, A. K. (1) winien pokrywać koszty utrzymania małoletnich w 65%.

Pismem procesowym z dnia 29.01.2019r. powód wniosł o oddalenie powództwa wzajemnego w całości wskazując, że jeżeli faktycznie matka małoletnich nie osiąga zysków ze swojej działalności gospodarczej, to winna zastanowić się nad zasadnością dalszego jej prowadzenia, ewentualnie jej zakończeniem i podjęciem pracy, tym bardziej że posiada ona równie wysokie wykształcenie jak powód. Powód poddał także w wątpliwość twierdzenia E. K. jakoby jej sytuacja materialna była rzeczywiście tak zła jak wskazuje ona w pozwie, skoro stać ją na wyjazdy wakacyjne, czy też korzystanie z różnych rozrywek. W dalszej kolejności ojciec małoletnich zakwestionował poszczególne wydatki na utrzymanie dzieci w tym koszty utrzymania samochodu, wyjazdów wakacyjnych dzieci, prezentów, remontu pokoju, półkolonii, zakupu art. papierniczych oraz spłaty kredytów i karty kredytowej, wskazując że niektóre z nich pokrywa on na równi z matką dzieci, zaś pozostałe zostały zawyżone, zdublowane, stworzone na potrzeby niniejszego postępowania, nie

powinny być uwzględnione jako koszty utrzymania dzieci czy też stanowią wydatki incydentalne, których nie powinno się uwzględniać przy ustalaniu renty alimentacyjnej. Wreszcie A. K. (1) podniósł, że na równi z matką małoletnich uczestniczy w życiu swoich córek oraz dokłada osobistych starań o ich wychowanie i prawidłowy rozwój, co wynika ze sposobu w jaki uregulowane są jego kontakty z małoletnimi, i w związku z tym koszty utrzymania dzieci winny być ponoszone przez oboje rodziców w połowie.

Postanowieniem z dnia 15.01.2019r. tut. Sąd oddalił w całości wnioski obu stron o zabezpieczenie roszczenia na czas trwania postępowania.

W toku rozprawy z dnia 15.01.2019r. przedstawicielka ustawowa małoletnich pozwanych E. K., reprezentowana przez pełnomocnika, skłonna była przystać na polubowne zakończenie sporu poprzez cofnięcie pozwu wzajemnego w całości pod warunkiem, że A. K. (1) również wycofa swoje powództwo w całości. Natomiast A. K. (1) uzależnił cofnięcie pozwu od obniżenia alimentów do kwoty po 300 zł na rzecz każdej z małoletnich pozwanych. Ostatecznie wobec braku porozumienia pomiędzy stronami, do zawarcia ugody nie doszło.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnie A. K. (2) ur. (...) oraz J. K. ur. (...) są córkami E. K. i A. K. (1), pochodzącymi z ich związku małżeńskiego, rozwiązanego poprzez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile, wydanym dnia 13.09.2016r. w sprawie sygn. akt XIV C 945/16. W orzeczeniu tym wykonywanie władzy rodzicielskiej powierzone zostało matce małoletnich z jednoczesnym zapewnieniem ojcu dzieci prawa współdecydowania o ich ważniejszych sprawach. Uregulowany został także sposób kontaktów A. K. (1) z małoletnimi A. i J. rodz. K., m.in. w ten sposób że powodowi zagwarantowano prawo utrzymywania kontaktów z małoletnimi córkami poza ich miejscem zamieszkania w co drugi tydzień miesiąca od piątku po zajęciach edukacyjnych do poniedziałku rana, a w pozostałe dwa tygodnie miesiąca, co dwa tygodnie przemiennie tj. w pierwszym tygodniu od wtorku po lekcjach do środy rana i w czwartek po szkole/przedszkolu do godz. 18:00 gdy musiał odprowadzać je do miejsca zamieszkania matki, zaś w pozostałym tygodniu miesiąca powód miał prawo spędzać z dziećmi popołudnia we wtorki i czwartki od odebrania ich ze szkoły/przedszkola do godz. 18:00 danego dnia, gdy musiał odprowadzić dziewczynki do ich miejsca zamieszkania. Nadto obowiązkiem utrzymania dzieci obciążeni zostali obydwój rodzice i w związku z tym zasądzono od powoda na rzecz małoletnich pozwanych rentę alimentacyjną w kwocie po 400 zł miesięcznie na rzecz każdej z nich.

okoliczności bezsporne, nadto dowód: dokumenty zebrane w aktach sprawy SR w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile sygn. XIV RC 945/16.

W tamtym okresie małoletnie A. i J. zamieszkiwały już osobno od powoda i wraz z matką zajmowały wynajęte mieszkanie, koszty utrzymania którego wyniosły ok. 1.200 miesięcznie. Na zaspokojenie pozostałych potrzeb obydwu małoletnich pozwanych konieczne było przeznaczanie każdego miesiąca kwot w wysokości 800 zł – żywienia, 400 zł – odzieży i obuwia oraz środki higieny i czystości, 150 zł – przedszkole dla małoletniej J., 70 zł – wydatki szkolne małoletniej A., 123,37 zł – zajęć z języka angielskiego, 35 zł – lekcje tańca, 130 zł – rozrywka, 200 zł – leki i wizyty lekarskie, w tym u stomatologa i ortodonta.

dowód: dokumenty zebrane w aktach sprawy SR w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile sygn. XIV RC 945/16.

Matka małoletnich pozwanych, która posiada wykształcenie wyższe ekonomiczne o profilu zarządzanie i marketing, już w tamtym czasie prowadziła własną działalność gospodarczą i uzyskiwała z tego tytułu dochód w wysokości 2.500 – 3.000 zł miesięcznie

dowód: dokumenty zebrane w aktach sprawy SR w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile sygn. XIV RC 945/16.

W tamtym okresie powód A. K. (1), który również posiada wykształcenie wyższe ekonomiczne i ukończył studia na kierunku organizacja i kierownictwo o profilu zarządzanie i marketing, zamieszkiwał w domu stanowiącym jego własność. Ojciec małoletnich zatrudniony był w Ośrodku (...) w W., prowadzonym przez S. (...) i otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie, a nadto pełnił funkcję radnego i z tego tytułu otrzymywał diety. Nadto zaś powód wynajmował lokal usytuowany na poddaszu zajmowanej przez niego nieruchomości, składający się z dwóch pokoi, aneksu kuchennego oraz łazienki o łącznej pow. ok. 25 m⁽²⁾ i z tego tytułu uzyskiwał dochód w kwocie 600 zł miesięcznie. Łączny miesięczny dochód A. K. (1) w tamtym okresie wynosił ok. 3.000 zł netto miesięcznie. Natomiast w trakcie trwania małżeństwa z matką małoletnich pozwanych, powód do 2011r. zatrudniony był w firmie (...) Sp. z o.o. sp.k. (przedtem E.- (...)) na stanowisku zastępcy kierownika działu, a później w okresie od 2011r. do połowy 2015r. prowadził własną działalność gospodarczą w zakresie naprawy i konserwacji urządzeń gazowych.

dowód: dokumenty zebrane w aktach sprawy SR w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile sygn. XIV RC 945/16 oraz zeznania A. K. (1) /k. 358-360/.

Ugodą zawartą przez A. K. (1) i E. K. w dniu 23.05.2018r. w Ośrodku Mediacyjnym prowadzonym przy (...) w P. zmieniony został sposób uregulowania kontaktów powoda z małoletnimi dziećmi m.in. w ten sposób, że A. K. (1) uzyskał prawo odbywania kontaktów z córkami co drugi tydzień od wtorku po szkole do środy rano i w tym samym tygodniu od czwartku po szkole do poniedziałku rano, przy czym ojciec małoletnich odbierać musi córki ze szkoły i zawozić je bezpośrednio do niej, zaś w tygodniu gdy małoletnie nie nocują u ojca, powód ma prawo widywać się z nimi w środy w czasie po zakończeniu szkoły do godz. 19:00.

dowód: dokumenty zebrane w aktach sprawy tut. Sądu sygn. III Nsm 77/18.

Obecnie małoletnie pozwane nadal zamieszkuje wraz z matką w tym samym mieszkaniu co w trakcie sprawy rozwodowej, przy czym jego miesięczne koszty utrzymania nieznacznie wzrosły i wynoszą obecnie ok. 1.350 zł miesięcznie. Natomiast na zaspokojenie pozostałych usprawiedliwionych potrzeb małoletnich A. i J. rodz. K. tj. wyżywienie czy środki higieny i czystości matka małoletnich wydaje podobne kwoty jak w 2016r. Nieznacznie zwiększyły się jedynie wydatki na zakup odzieży i obuwia dla dziewczynek, przy czym w przypadku małoletniej A. są one wyższe niż w przypadku małoletniej J. i sięgają kwoty 100 zł miesięcznie. Dziewczynki nie chorują przewlekłe i nie muszą przyjmować na stałe żadnych leków, obie jednak nadal korzystają z usług stomatologa i ortodonta, przy czym wizyty u tych specjalistów odbywają średnio raz w miesiącu, a ich koszty są porównywalne z tymi jakie ponosić trzeba było w 2016r i pokrywane są zarówno przez E. K. jak i przez A. K. (1). Obecnie już obie małoletnie uczęszczają do szkoły podstawowej i w związku z tym ich matka ponosi wydatki na opłacanie wycieczek szkolnych, składek na radę rodziców i innych należności w wysokości ok. 30 zł miesięcznie dla każdej z nich. W kwocie tej zawarty jest również koszt uzupełnienia przyborów szkolnych w ciągu roku, natomiast na zakup podstawowej wyprawy E. K. uzyskała bezzwrotne dofinansowanie z programu „Dobry Start” w łącznej kwocie 600 zł. Obydwie małoletnie biorą także udział w zajęciach dodatkowych w postaci lekcji tańca, których miesięczny koszt wynosi 30 zł dla każdej z nich. Zaś małoletnia A. użytkuje telefon komórkowy na kartę do którego doładowania zakupuje E. K..

dowód: rachunki, faktury, potwierdzenia przelewów /k. 245-248, 251, 254-258, 261-264, 266, 274, 281-284, 286, 293-306, 312-316, 320, 355-356/, oświadczenie /k. 321/, zeznania A. K. (1) /k. 358-360, 399A -koperta /, E. K. /k. 390-391, 399A -koperta /.

Obydwie małoletnie pozwane korzystają także z różnego rodzaju rozrywek tj. wyjścia do kina, na basen czy wyjazdy do Jump Areny w P. oraz z wyjazdów wakacyjnych zarówno w sezonie letnim, we ferie zimowe jak i np. na weekendowe wycieczki w ciągu całego roku, przy czym koszty z tym związane pokrywane są w całości wyłącznie przez E. K. lub A. K. (1), w zależności od tego z kim dziewczynki wyjeżdżają.

dowód: zeznania A. K. (1) /k. 358-360, 399A -koperta /, E. K. /k. 390-391, 399A -koperta /.

E. K. nadal prowadzi własną działalność gospodarczą o tym samym profilu, co w trakcie sprawy rozwodowej, obecnie jednak działalność ta przynosi straty, które w 2017r. wyniosły 19.000 zł. Podobnie rok podatkowy 2018r. najprawdopodobniej również zakończony zostanie stratą. Sytuacja taka wynika częściowo z faktu, że działalność ta polegająca na prowadzeniu sklepu przy zakładzie pracy, jest poniekąd zależna od sposobu funkcjonowania tego zakładu np. podczas przestoju produkcyjnego, matka małoletnich nie osiąga żadnych dochodów, nadal jednak ponosi koszty związane m.in. z opłacaniem zatrudnionych przez siebie pracowników.

dowód: kopia zeznania podatkowego za 2017r. oraz księgi rozchodów i przychodów za 2018r. /k.190-204/, zeznania E. K. /k. 390-391, 399A -koperta /.

Obecnie powód A. K. (1) nadal zamieszkuje w domu stanowiącym jego własność, na poddaszu którego nadal znajduje się wydzielony lokal, zdalny do wynajmu. Wraz z powodem zamieszkuje aktualnie także jego partnerka A. L.. Poza kosztami własnego utrzymania, w tym opłatami na utrzymanie domu w wysokości ok. 700 zł miesięcznie, ojciec małoletnich ponosi wydatki na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb swoich małoletnich córek, w czasie gdy przebywają one pod jego opieką i to zarówno w zakresie wyżywienia dzieci, jak i zaopatrzenia je w środki higieny i czystości. Małoletnie pozwane posiadają u ojca również drugi komplet garderoby, którą A. K. (1) na bieżąco uzupełnia, a także inne przedmioty codziennego użytku np. zabawki.

dowód: zeznania A. K. (1) /k. 358-360, 399A -koperta /, E. K. /k. 390-391, 399A -koperta /, świadka A. L. /k. 399A – koperta/.

Ojciec małoletnich nadal jest zatrudniony w Ośrodku (...) w W., prowadzonym przez S. (...) i otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie równej minimalnemu wynagrodzeniu krajowemu. Nadto zaś na rzecz tego samego pracodawcy powód wykonuje pracę na umowę zlecenie i z tego tytułu osiągnął w 2018r. dochód w wysokości 4.823 zł netto.

dowód: zeznania A. K. (1) /k. 358-360, 399A -koperta /, świadka A. L. /k. 399A – koperta/.

Zarówno powód A. K. (1) jak i matka małoletnich pozwanych interesują się życiem szkolnym swoich córek, pozostając w stałym kontakcie z ich wychowawcami czy też uczęszczając w miarę swoich możliwości na wywiadówki. Obydwoje również dbają o zdrowie dzieci i finansują ich leczenie stomatologiczne i ortodontyczne, a w zależności od tego pod czyją opieką akurat znajdują się dziewczynki, we własnym zakresie dowożą je do specjalistów, do szkoły i na zajęcia dodatkowe, pokrywając wynikające z tego koszty paliwa.

dowód: zeznania A. K. (1) /k. 358-360, 399A -koperta /, E. K. /k. 390-391, 399A -koperta /.

Powiatowe Urzędy Pracy w W., P. i w P. (1) dysponowały okresie ostatnich 6 miesięcy ofertami pracy dla osób posiadających wyższe wykształcenie ekonomiczne (magisterskie) o profilu zarządzanie i marketing, organizacja i kierownictwo lub zbliżonym oraz ofertami pracy na stanowiskach kierowniczych za proponowanym wynagrodzeniem w granicach od 2.200 zł brutto nawet do kwoty 7.500 zł brutto miesięcznie.

dowód: informacje z PUP w W., P. i P. (1) /k. 369, 378, 380/.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o wymienione dowody z dokumentów oraz zeznania świadka i stron.

Na wstępie, przed omówieniem oceny zeznań stron należy zauważyć, że choć zasadniczo zgodnie z art. 299 k.p.c. dowód z przesłuchania stron winien mieć charakter jedynie pomocniczy, to specyfika spraw alimentacyjnych czyni dowody z dokumentów oraz zeznań stron zdecydowanie pierwszoplanowymi. Zwykle głównie same strony, a nie osoby postronne są zorientowane w skali życiowych potrzeb i wydatków ponoszonych na ich pokrycie. Również przy ocenie zeznań stron większe znaczenie niż w sprawach innego typu ma ich weryfikacja przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego. To oznacza, że Sąd analizuje zeznania stron w aspekcie przeciętnej wysokości podstawowych kosztów utrzymania osób dorosłych i dzieci w różnym wieku, znanej Sądowi w oparciu o własne doświadczenie życiowe, z

doświadczenia związanego z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych oraz z uwagi na posiadanie powszechnie dostępnej wiedzy o cenach popularnych produktów i usług.

Analizując zeznania A. K. (1) Sąd powziął wątpliwości co do deklarowanej przez niego wysokości miesięcznych dochodów. Powód wskazał bowiem, że jego jedynym źródłem utrzymania jest obecnie wynagrodzenie za pracę świadczoną na rzecz Ośrodka (...) w W., prowadzonym przez S. (...) na podstawie umowy o pracę i umów zlecenia, które oscyluje w granicach kwoty średnio 1.900 zł netto miesięcznie (minimalne wynagrodzenie krajowe + 4.823 netto rocznie). Tymczasem już z analizy samych tylko paragonów za zakup m.in. żywności, chemii gospodarczej, środków higieny i czystości czy paliwa, przedłożonych przez A. K. (1) wynika iż średnia miesięczna wysokość jego wydatków na te artykuły wynosi ok. 1.700 zł. Podkreślić przy tym należy, że w toku niniejszego postępowania powód konsekwentnie twierdził, iż paragony te dość dokładnie odzwierciedlają jego comiesięczne wydatki. Doliczając do tego koszty utrzymania domu na poziomie ok. 700 zł miesięcznie, które według zeznań powoda pokrywa on w całości sam oraz rentę alimentacyjną uiszczaną przez A. K. (1) w dotychczasowej wysokości 800 zł miesięcznie oczywiście staje się, że jego podstawowe wydatki w wysokości ok. 3.200 zł miesięcznie w znaczącym stopniu przewyższają deklarowane przez niego dochody. Przy czym kwota ta nie uwzględnia obciążeń z tytułu spłaty przez powoda karty kredytowej, o czym wspominał w toku zeznań. Biorąc zaś pod uwagę, że powoda stać nie tylko na wymianę samochodu, nawet jeśli w tym celu część pieniędzy musiał pożyczyć, ale też na fundowanie córkom wyjazdów nad morze w okresie wakacji letnich, na narty we ferie zimowe jak i różnego rodzaju wycieczek w ciągu całego roku np. do B., a nadto zapewnianie im różnego rodzaju rozrywek jak wyjścia do kina lub na basen, czy wreszcie opłacanie aparatu ortodontycznego dla starszej córki Sąd uznał, że zeznania powoda co do wysokości jego dochodów, nie zasługują na miano wiarygodnych.

W pozostałym zakresie twierdzenia A. K. (1) nie wzbudzały co do zasady wątpliwości, przy czym wskazać należy że Sąd brał je pod uwagę tylko w tym zakresie w jakim podnoszone przez niego okoliczności miały bezpośrednie znaczenie dla istoty sprawy tj. dotyczyły aktualnego zakresu usprawiedliwionych potrzeb małoletnich dzieci, kosztów ich zaspokojenia, zakresu w jakim przyczynia się on do ich pokrycia, czy też kosztów utrzymania zobowiązanego. W szczególności Sąd dał wiarę co do zaspakajania przez powoda kosztów usprawiedliwionych potrzeb małoletnich pozwanych, w czasie gdy pozostają one pod jego opieką. Jak bowiem ustalono w toku postępowania małoletnie A. i J. rodz. K. posiadają u ojca osobny zestaw odzieży i obuwia, środków higieny i czystości oraz innych przedmiotów np. zabawek, z których korzystają gdy spędzają u niego czas i które w miarę potrzeby są na bieżącą uzupełniane przez powoda. Nie tylko bowiem okoliczności te podnoszone były przez ojca małoletnich kilkakrotnie w toku całego postępowania, ale też potwierdzone zostały przez świadka A. L., a pośrednio również przez świadka C. W. i matkę małoletnich pozwanych E. K., które wskazały, że gdy powód odbiera dziewczynki ze szkoły to zabierają one ze sobą jedynie podręczniki szkolne i zeszyty, gdyż resztę niezbędnych rzeczy posiadają u ojca.

Sąd dał również wiarę twierdzeniom powoda co do uczestniczenia przez niego w leczeniu ortodontycznym i stomatologicznym małoletnich pozwanych, poprzez odbywanie z nimi wizyt u specjalistów, wykazywania zainteresowania życiem szkolnym dziewczynek, poprzez pozostawanie w stałym kontakcie z ich wychowawcami oraz co do ogólnego współuczestniczenia w procesie wychowawczym dzieci, co umożliwia mu obecny sposób uregulowania jego kontaktów małoletnimi. Okoliczności te były bowiem wielokrotnie podnoszone przez powoda, zaś w toku całego postępowania strona przeciwna nie zaprzeczyła jakoby były one prawdziwe.

Podobnie oceniając zeznania E. K. Sąd nie dał im wiary w zakresie deklarowanej wysokości osiągniętych dochodów. Co prawda, matka małoletnich przedłożyła do akt sprawy dokumentację z której wynika, że w 2017r. prowadzona przez nią działalność przyniosła straty w łącznej kwocie 19.000 zł, a z kopii księgi przychodów i rozchodów za 2018r. wynika, że również ten rok podatkowy zakończy się podobną stratą (k. 190-204). Niemniej w opinii Sądu, dokumenty te nie odzwierciedlają w pełni faktycznej sytuacji finansowej E. K.. Gdyby bowiem rzeczywiście jej dochody były takie jak wynika to z dokumentacji księgowej (czyli de facto ponosiła stratę), to nie tylko nie byłoby jej stać na utrzymanie wynajmowanego mieszkania, na które zgodnie z przedłożonymi dowodami niezbędna jest kwota średnio 1.350 zł miesięcznie, ale tym bardziej nie mogłaby ona sobie pozwolić na wyjeżdżanie z córkami nad morze w wakacje letnie, czy też na narty we ferie zimowe lub fundowanie im co najmniej raz w miesiącu rozrywek w postaci wyjść do kina czy wyjazdów do P. do Jump Areny i ponoszenie z tego tytułu kosztów w wysokości od 60 zł do 150 zł każdorazowo.

Niewątpliwie nie posiadałaby ona też środków na spłacanie kredytów czy też zakup nowych mebli. Natomiast w pozostałym zakresie zeznania matki małoletnich pozwanych nie wzbudziły wątpliwości Sądu, były bowiem logiczne, jasne i szczerze. W szczególności za zgodne z wiedzą i doświadczeniem życiowym Sądu uznać należało twierdzenia E. K. dotyczące braku istotnych zmian w wysokości kosztów utrzymania małoletnich A. i J. rodz. K. w okresie od ostatniego orzekania o wysokości renty alimentacyjnej. Matka małoletnich wskazała bowiem, że co prawda nieznacznie wzrosły jej wydatki na utrzymanie mieszkania oraz na zakup odzieży dla starszej córki, jednak w pozostałym zakresie potrzeby dziewczynek i koszty ich zaspokojenia pozostają na podobnym poziomie co w 2016r., kiedy to toczyła się sprawa rozwodowa.

Oceniając zaś zeznania świadków C. W. i A. L., Sąd dał im co do zasady wiarę w całości, przy czym zeznania te pozostawały de facto bez większego znaczenia dla istotny niniejszego postępowania. Wskazać bowiem należy, że żaden ze świadków nie posiadał konkretnych wiadomości na temat wysokości wydatków na zaspokojenie potrzeb małoletnich A. i J. rodz. K. czy też wiedzy na temat możliwości zarobkowych rodziców dziewczynek.

Autentyczność przedstawionych przez stronę powodową i pozwanego dokumentów nie była kwestionowana przez strony, jak również nie wywołała żadnych uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. Do sprawy przedłożono również informacje z urzędów pracy, kopie orzeczeń sądowych oraz dokumentacji podatkowej. Jako dokumenty urzędowe zgodnie z dyspozycją art. 244 § 1 i 2 k.p.c. stanowiły dowód tego, co zostało w nich w sposób urzędowy zaświadczone.

Sąd oddalił wniosek dowody pełnomocnika przedstawicielki ustawowej małoletnich pozwanych o zwrócenie się do pracodawcy świadka A. L. celem przedstawienia zaświadczenia wysokości jej wynagrodzenia, gdyż okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla istoty niniejszego postępowania.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo oraz powództwo wzajemne nie zasługiwały na uwzględnienie.

Podstawą roszczenia powoda oraz małoletnich pozwanych jest art. 138 k.r.o., zgodnie z którym zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego można żądać jedynie w razie zmiany stosunków. Przez zmianę stosunków rozumie się istotne zwiększenie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji, istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub istotne zmniejszenie się możliwości zaspokojenia potrzeb własnymi siłami. Przy ocenie, czy zachodzą przesłanki do zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego w myśl art. 138 k.r.o. należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności mogące świadczyć o zmianie stosunków, a zwłaszcza możliwości zarobkowe i majątkowe stron oraz usprawiedliwione potrzeby uprawnionego. Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci wynika z art. 133 § 1 k.r.o., w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskalby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie. Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 k.r.o. przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z

16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

W przypadku opóźnienia w zapłacie przez zobowiązanego świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionego, temu ostatniemu przysługuje nadto roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

W niniejszej sprawie, od czasu poprzedniego orzekania o wysokości renty alimentacyjnej upłynęło już ponad 2,5 roku. W tym czasie nie tylko nastąpił wzrost cen towarów i usług, ale też obecnie zarówno małoletnia A. która ma 10 lat, jak i małoletnia J. która ma lat 8 uczęszczają do szkoły podstawowej, natomiast ugodą zawartą dnia 23.05.2018r. poszerzony został wymiar kontaktów powoda z jego małoletnimi córkami, ustalony pierwotnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile, wydanym dnia 13.09.2016r. w sprawie sygn. akt XIV C 945/16. Niewątpliwie zatem w sytuacji stron postępowania nastąpiły pewne zmiany, jednakże w opinii Sądu żadna z nich nie jest na tyle istotna by konieczne było ponowne ustalanie wysokości obowiązku alimentacyjnego powoda względem jego małoletnich córek.

W pierwszej kolejności Sąd rozważył argument powoda jakoby ze względu na rozszerzenie jego kontaktów z córkami, które jest wynikiem ugody zawartej dnia 23.05.2018r., obecnie ponosił on w większym stopniu koszty utrzymania małoletnich pozwanych. W treści pozwu inicjującego niniejsze postępowania podniesiono bowiem, że obecnie A. i J. spędzają z ojcem aż połowę miesiąca. Jak zaś ustalono w toku postępowania, zarówno przed zawarciem ugody jak i teraz, gdy dzieci przebywają pod opieką ojca, to wyłącznie on zapewnia im wyżywienie, środki higieny i czystości oraz inne przedmioty codziennego użytku. Nadto dziewczynki korzystają w tym czasie wyłącznie z odzieży jaką powód zakupuje im i która pozostaje de facto w jego domu do ich dyspozycji.

O ile Sąd zważył, że faktycznie ilość czasu jaką dziewczynki spędzają obecnie z ojcem uległa zwiększeniu, to jednak nie przyjął w tym zakresie twierdzeń powoda i dokonał własnego obliczenia czasu w jakim dzieci pozostają pod jego opieką. Dla uproszczenia Sąd przyjął 4-tygodniowy okres rozliczeniowy, czyli łącznie 28 dni, co daje 672 godziny. Sąd uwzględnił przy tym, że przez 20 dni małoletnie pozwane uczęszczają do szkoły (a poprzednio również do przedszkola) i każdego dnia spędzają tam średnio 6 godzin w przedziale 8:00-14:00, co daje 120 godzin miesięcznie (6h x 20 dni). Zatem pod bezpośrednią opieką rodziców pozostają one de facto przez 552 godziny w 4-tygodniowym okresie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył, że na mocy ustaleń zawartych w wyroku rozwodowym, małoletnie pozwane spędzały z powodem 168 godzin w 4-tygodniowym okresie rozliczeniowym, czyli 25% całego czasu obejmującego 4 tygodnie. Natomiast obecnie, po zawarciu ugody z dnia 23.05.2018r. A. i J. rodz. K. pozostają pod bezpośrednią opieką ojca przez 214 godzin w 4-tygodniowym okresie rozliczeniowym, co stanowi 32% czyli niecałą 1/3 ogólnej liczby godzin. Choć zaś ilość czasu jaką dzieci spędzają z ojcem wzrosła w porównaniu do ustaleń zawartych w wyroku rozwodowym, to wzrost ten wyniósł realnie zaledwie 7 %. W opinii Sądu tak niewielka zmiana nie wpłynęła znacząco na podwyższenie wydatków jakie A. K. (1) ponosić musi na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb córek w czasie gdy pozostają one pod jego opieką. Podobnie zresztą jak zmiana ta nie przyczyniła się do zmniejszenia tych kosztów po stronie matki dzieci. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia tej okoliczności jako istotnej zmiany uzasadniającej zmianę wysokości renty alimentacyjnej.

Z drugiej strony Sąd nie znalazł także powodów do uwzględnienia argumentów strony pozwanej dotyczących wzrostu kosztów utrzymania małoletnich A. i J. rodz. K.. Przede wszystkim bowiem wskazać należy, że w toku całego postępowania matka małoletnich pozwanych sama konsekwentnie twierdziła, że tak naprawdę koszty utrzymania dziewczynek zasadniczo nie różnią się od tych, które musiała ona ponosić w 2016r. Zarówno bowiem wydatki jakie E. K. ponosi na wyżywienie dziewczynek, jak i na zakup dla nich środków higieny i czystości czy też na zapewnienie im opieki i leczenia stomatologicznego i ortodontycznego pozostają takie same jak w trakcie sprawy rozwodowej, o czym matka małoletnich powiedziała wprost w trakcie rozprawy z dnia 28.02.2019r. Okoliczność tą E. K. potwierdziła zresztą również w sposób pośredni, oświadczając w trakcie I rozprawy tj. w dniu 05.01.2019r., że jest skłonna wycofać swoje powództwo, jeżeli ojciec dzieci zgodzi się nadal płacić alimenty w dotychczasowej wysokości. W opinii Sądu taka postawa świadczyć może właśnie o tym, że dotychczasowa wysokość renty alimentacyjnej satysfakcjonuje matkę

małoletnich pozwanych i wystarcza jej na zaspokojenie ich potrzeb w zakresie w jakim obowiązek taki spoczywa na ojcu dzieci.

Nadto Sąd zwrócił uwagę na fakt, że małoletnia J. rozpoczęła obecnie edukację szkolną i w związku z tym konieczne jest ponoszenie różnego rodzaju opłat typu składki na komitet rodzicielski czy też wycieczki szkolne, a nadto zaczęła uczęszczać na lekcje tańca. Jednak zdaniem Sądu okoliczności te nie powodują wzrostu kosztów jej utrzymania, a jedynie zmianę w zakresie jej potrzeb. Niewątpliwie bowiem kwota jaką dotychczas matka małoletniej musiała przeznaczyć na opłacenie pobytu J. w przedszkolu rozdysponowana może być teraz na opłacenie jej lekcji tańca czy też na pokrycie wydatków szkolnych. Nie można także zapomnieć, że w celem zaspokojenia niektórych z tych potrzeb np. zakupu podstawowej wyprawki szkolnej, E. K. skorzystała z pomocy państwa, ubiegając się i otrzymując bezzwrotne dofinansowanie z programu „Dobry Start”. Natomiast podręczniki do nauki są oferowane przez szkoły bezpłatnie.

Sąd wziął również pod uwagę, że choć według matki małoletnich wzrosły jej wydatki na zakup odzieży i obuwia dla córki A., to jednak nie przekraczają one kwoty 100 zł miesięcznie. Nie umknęło także uwadze Sądu, że w okresie minionych 2,5 roku wzrosły koszty zużycia mediów, a E. K. wskazała, że w porównaniu z rokiem 2016 podniosły się koszty opłat do wspólnoty mieszkaniowej. Jak jednak wynika z załączonych przez matkę małoletnich rachunków, faktur, potwierdzeń przelewów i korespondencji z właścicielem najmowanego przez nią mieszkania, łączny miesięczny koszt utrzymania tego lokalu nie przekracza średnio 1.350 zł. Mając natomiast na uwadze, że w trakcie sprawy rozwodowej wydatki z tego tytułu oszacowane zostały na kwotę 1.200 zł miesięcznie, nie można stwierdzić, że wzrost tej kwoty jest znaczący.

Wreszcie Sąd zważył też, że choć koszty utrzymania dzieci wskazane w treści pozwu wzajemnego są na pierwszy rzut oka znacząco wyższe, niż wynika to z treści pozwu rozwodowego, to tak naprawdę różnica w tych dwóch kwotach nie wynika z rzeczywistego wzrostu wydatków na utrzymanie dzieci, ale ze zmiany sposobu w jaki są one obliczane. Już po wstępnej analizie poszczególnych pozycji staje się oczywiste, że poprzednio do zakresu usprawiedliwionych potrzeb małoletnich A. i J. rodz. K. nie wliczano wydatków na rozrywkę czy też wyjazdy wakacyjne dziewczynek. Nie było tam również należności z tytułu spłaty kredytu konsumpcyjnego czy też zadłużenia na karcie kredytowej. Brak jest wreszcie wydatków na paliwo, utrzymanie samochodu, prezenty, półkolonie, czy też remont i umeblowanie pokoju. O ile zaś znaczna większość z tych wydatków nie zasługuje w ogóle na uwzględnienie przy ustalaniu usprawiedliwionych potrzeb dzieci, czy to ze względu na fakt, że brak jest dowodów aby ich ponoszenie uzasadnione było dobrem małoletnich dzieci (kredyty) czy też ze względu na ich incydentalny charakter (remont i wyposażenie pokoju) czy wreszcie dlatego, że ich ponoszenie jest dobrowolne (prezenty), to gdyby pozostała ich część, w szczególności koszty wakacji, wyjazdów i rozrywki została doliczona do poprzednich kosztów utrzymania A. i J. rodz. K., uzyskana w ten sposób kwota oscylowałaby w granicach 1.500 - 1.600 zł miesięcznie dla każdej z małoletnich.

Skoro zatem matka małoletnich wskazała, że co do zasady koszty ich utrzymania nie zmieniły się ponad to co wynika z ogólnego wzrostu cen towarów i usług, Sąd uznał że obecnie na zaspokojenie ich usprawiedliwionych potrzeb niezbędna jest kwota ok. 1.700 zł dla każdej z nich, w tym m.in.: wyżywienie – 400 zł, udział w kosztach utrzymania mieszkania – 450 zł, odzież i obuwie – 100 zł, leczenie – 100 zł, wydatki szkolne – 30 zł, lekcje tańca – 30 zł.

W treści pozwu wzajemnego wskazano również, że w porównaniu z okresem rozwodowym w istotny sposób pogorszyła się sytuacja majątkowa E. K., gdyż w przeciwieństwie do 2016r. jej działalność przynosi obecnie straty, na co przedłożono dowody w postaci kopii zeznania podatkowego za 2017r. oraz kopii dokumentacji księgowej za 2018r, zaś to pogorszenie skutkuje niemożnością utrzymania dziewczynek z tak niskich dochodów. Okoliczność ta została podniesiona przez przedstawicielkę ustawową małoletnich pozwanych również w treści jej zeznań. Jak już jednak wskazano wcześniej, Sąd uznał twierdzenia E. K. w tym zakresie za niewiarygodne, gdyż przede wszystkim stopa życiowa matki małoletnich pozwanych nie odpowiada deklarowanym przez nią dochodom. Mając bowiem na uwadze, że pomimo wykazywanej od dwóch lat straty, stać ją na wynajem mieszkania, wyjazdy wakacyjne z dziećmi, fundowanie im różnego rodzaju rozrywek, wymianę mebli, czy też zaciągnię i spłacanie zobowiązań kredytowych, uznać należy iż faktyczne osiągnięte przez E. K. dochody znajdują się na o wiele wyższym poziomie. Zresztą nawet gdyby faktycznie działalność prowadzona przez przedstawicielkę ustawową małoletnich nie przynosiła

żadnych wymiernych dochodów, z ekonomicznego punktu widzenia uzasadnione byłoby zrezygnowanie z dalszego jej prowadzenia i podjęcie zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, zgodne z posiadanym przez nią wykształceniem. Jak bowiem ustalono w toku postępowania E. K. nie tylko posiada wyższe wykształcenie ekonomiczne (magisterskie) o profilu zarządzanie i marketing, organizacja i kierownictwo, ale też poprzez wieloletnie prowadzenie własnej działalności, nabyła niezbędne doświadczenie, które dodatkowo podnosi jej atrakcyjność na rynku pracy. Jak zaś wynika z informacji udostępnionych przez Powiatowe Urzędy pracy w W., P. i P. (1), w okresie ostatnich 6 miesięcy urzędy te dysponowały ofertami dla osób z takim wykształceniem lub zbliżonym oraz ofertami pracy na stanowiskach kierowniczych za proponowanym wynagrodzeniem w granicach od 2.200 zł brutto nawet do kwoty 7.500 zł brutto miesięcznie. W związku z tym Sąd uznał, że możliwości zarobkowe E. K., w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. oscylują w granicach kwoty co najmniej 4.000 zł brutto miesięcznie, czyli ok. 2.800 – 2.900 zł netto. W opinii Sądu dochody w takiej wysokości wystarczające winny być zarówno na pokrycie przez matkę małoletnich jej własnych kosztów utrzymania, jak i na partycypowanie przez nią w zaspakajaniu usprawiedliwionych potrzeb jej małoletnich córek.

W tym miejscu ponownie wskazać należy, że również twierdzeniom powoda w zakresie jego dochodów Sąd nie dał wiary. W toku postępowania powód utrzymywał bowiem, że obecnie utrzymuje się wyłącznie z wynagrodzenia za pracę oscylującego w granicach kwoty średnio 1.900 zł netto miesięcznie (minimalne wynagrodzenie krajowe + 4.823 netto rocznie), przy czym pracę tą wykonuje na rzecz Ośrodka (...) w W., prowadzonym przez S. (...), na podstawie umowy o pracę i umów zlecenia. Podobnie jednak jak w przypadku matki małoletnich pozwanych, deklarowane przez powoda wydatki w znaczący sposób przewyższają rzekomo osiągane przez niego dochody. Nadto Sąd miał też na uwadze, że gdyby sytuacja finansowa A. K. (1) faktycznie była tak zła jak twierdzi, to zapewne podjąłby on czynności w celu ponownego wynajęcia lokalu usytuowanego na poddaszu jego domu i uzyskania w ten sposób dodatkowych dochodów. Skoro zaś powód nie wykorzystuje tej możliwości wyłącznie dlatego, że „chce mieć święty spokój” to dla Sądu oczywiste jest, że jego finanse mu na taki komfort pozwalają.

W toku niniejszego postępowania ustalono, że A. K. (1) posiada wyższe wykształcenie ekonomiczne (magisterskie) o profilu zarządzanie i marketing, organizacja i kierownictwo, oraz doświadczenie m.in. w pracy na stanowiskach kierowniczym. Jak już zaś wskazano wcześniej, Powiatowe Urzędy pracy w W., P. i P. (1) dysponowały w okresie ostatnich 6 miesięcy ofertami pracy dla osób z takim wykształceniem lub zbliżonym oraz ofertami pracy na stanowiskach kierowniczych za proponowanym wynagrodzeniem w granicach od 2.200 zł brutto nawet do kwoty 7.500 zł brutto miesięcznie. W związku z tym Sąd uznał, że możliwości zarobkowe A. K. (1), w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. oscylują również w granicach kwoty co najmniej 4.000 zł brutto miesięcznie, czyli ok. 2.800 – 2.900 zł netto.

Następnie Sąd zważył, że gdyby rodzice małoletnich nadal zamieszkiwali razem i poza dochodami z pracy, nadal czerpali zysk z najmu lokalu znajdującego się w domu powoda oraz prawdopodobnie pobierali świadczenie wychowawcze 500+ na młodszą z córek, to łączny dochód jakim dysponowaliby w skali miesiąca oscylowałby w granicach kwoty 7.000 zł netto. W takiej sytuacji na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb każdej z małoletnich córek mogliby przeznaczyć kwotę ok. 1.800 zł miesięcznie, która zresztą zbliżona jest do aktualnych realnych środków jaki łącznie przeznaczają na ten cel. Co prawda, we wcześniejszych obliczeniach podano, że na zaspokojenie podstawowych usprawiedliwionych kosztów utrzymania A. i J. rodz. K. ponoszonych przez E. K. niezbędna jest kwota po 1.700 zł miesięcznie. Jednakże niektóre z kosztów utrzymania małoletnich pozwanych są przez ich rodziców dublowane. Jak bowiem ustalono w toku niniejszego postępowania, każdy z rodziców we własnym zakresie zapewnia dziewczynkom różnego rodzaju rozrywki, organizuje dla nich wyjazdy wakacyjne, czy to w sezonie letnim czy też zimowym, a nadto zakupuje dla nich różnego rodzaju prezenty okolicznościowe i ponosi wszystkie związane z tym wydatki. Wreszcie ze względu na specyfikę ustaleń dokonanych przez rodziców małoletnich co do sposobu wykonywania przez A. K. (1) kontaktów z małoletnimi córkami, każdy z rodziców w miarę potrzeby dowozi małoletnie do szkoły, na zajęcia dodatkowe czy też do lekarzy i również pokrywa związane z tym koszty paliwa. Wszystkie te okoliczności sprawiają zaś, że łączne wydatki jakie ponoszą oni na utrzymanie każdej ze swoich córek oscylują faktycznie w granicach kwoty 2.200 zł miesięcznie.

Wreszcie ostatnią okolicznością jak Sąd wziął pod uwagę jest fakt, że zarówno A. K. (1) jak i E. K. w dużym stopniu angażują się w osobiste dbanie o rozwój i wychowanie ich córek. Jak bowiem ustalono każdy z nich

interesuje się życiem szkolnym dziewczynek, odbywa z nimi wizyty i stomatologa i ortodonta oraz organizuje im czas wolny. W związku z tym w opinii Sądu uzasadnione jest obciążenie rodziców małoletnich ich kosztami utrzymania po połowie. Choć bowiem nadal większość wolnego czasu dziewczynki spędzają z matką (tj. ok 68 %), to E. K. otrzymuje w przeciwieństwie do powoda świadczenie wychowawcze 500+. Skoro zaś ogólne koszty utrzymania każdej z małoletnich pozwanych wynoszą 2.200 zł, to każdy z ich rodziców winien je pokrywać do wysokości 1.100 zł miesięcznie.

Jak natomiast ustalono wcześniej, powód spędza z małoletnimi pozwanymi 32 % ich wolnego czasu i nie sposób racjonalnie przeliczyć wartości tych osobistych oraz finansowych nakładów odmiennie niż poprzez proporcjonalne zestawienie ich z łącznymi wydatkami obojga rodziców na każdą z córek (sięgającymi sumy 2.200 zł jako 100 %). Z tych obliczeń wynika, że powód wywiązuje się ze swojego obowiązku alimentacyjnego względem każdej z nich do kwoty ok. 700 zł. Natomiast w pozostałym zakresie winien on pieniężnie partycypować w kosztach ich utrzymania ponoszonych przez matkę łożąc na ten cel kwotę alimentów po 400 zł miesięcznie dla każdej z nich.

W związku z powyższym należało orzec jak w pkt 1 i 3 wyroku.

W sprawie z powództwa małoletnich powódek A. i J. rodz. K. strona powodowa była z mocy ustawy zwolniona od kosztów sądowych, natomiast o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 4 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) obciążając ich obowiązkiem zwrotu na rzecz A. K. (1) kwoty 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W sprawie z powództwa A. K. (1) Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 4 ust. 4 w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) obciążając go obowiązkiem zwrotu na rzecz małoletnich A. i J. rodz. K. kwoty po 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Natomiast o kosztami sądowymi obciążono powoda w zakresie dotąd poniesionym.

SSR Katarzyna Szymczewska